I sin tale i morges påpegede formanden nødvendigheden af en reform på arbejdsmarkedet.

Jeg tror, at muligheden for en gennemgribende reform er nærmere virkeligheden, end vi forestillede os for blot få uger siden.

Der er mange håbløse systemfejl og kunstige jobskabelsesordninger, men jeg tror i dag, at en arbejdsløshedsforsikring kan blive nøglen til politisk forståelse.

Obligatoriske ordninger og tvang er ikke velklingende ord i liberale kredse, men vi er nødt til at se det i den rette sammenhæng. Vi møder noget tilsvarende ved bil- og husforsikringer, og nu er vi parate til at drøfte obligatorisk arbejdsløshedsforsikring.

Men vi har nogle helt klare betingelser:

1) De penge, som staten sparer ved en sådan omlægning, skal gives i skattelettelse mindst krone for krone

og

2) Den enkelte skalfrit kunne vælge A-kasse uafhængig af fagforeningerne.

Lige siden Venstre i 1986 vedtog princip-programmet "Et trygt liv i frihed" har vi arbejdet for tværfaglig arbejdsløsheds-

forsikring frigjort fra fagbevægelsen. Når vi går ind for en obligatorisk ordning, er det, dels fordi ingen skal kunne "køre på fribillet" og dels fordi forskellen på at modtage dagpenge og bistandshjælp er alt for lille.

Positiviteten hænger også sammen med Venstres kongstanke om, at arbejdsløshedsdagpengene skal finansieres fuldt ud af en forsikringsordning.

For at disse tværgående frie A-kasser kan fungere, forestiller vi os, at opkrævningen skal være tre-delt:

1) et fast grundbeløb for alle
2) et variabelt tillægsbeløb
3) en variabel administrationsafgift.

Kasserne skal være uafhængige af politiske organisationer, have offentlige regnskaber og bestyrelse valgt af medlemmerne.

Vi har et kolossalt behov for:

1) at nedsætte skatten og
2) formindske statsunderskuddet.

En af hovednøglerne er en arbejdsmarkedsreform, der placerer ansvaret, hvor det

hører hjemme!